

Viño e castañas puxeron onte a nota diferente ao xoves coruñés, día no que as presentacións de libros copan a actividade da meirande parte dos locais. Francisco X. Fernández Naval mantivo un encontro cos lectores para falar da súa última novela 'Unha cita co aire'

FRANCISCO X. FERNÁNDEZ NAVAL

Escritor

“Coñecerse a un mesmo debe ser a meta de todos os seres humanos”

“A sociedade actual leva que as relacións de amizade sexan máis superfluas”

Isabel Mariño

A CORUÑA

Naceu en Ourense en 1956 e desde neno a súa vida estivo moi vencellada a cultura cinematográfica, xa que seu pai traballaba no cine que fora do seu tío, e Francisco X. Fernández Naval non se cansa de dicir que “a vida é inferior ao cine na música”. “Na pantalla, nos momentos trascendentes da vida, sempre hai unha música que acompaña aos protagonistas”, sinala este “mercenario da administración” que por dúas veces adoptou á Coruña como cidade.

A Coruña é unha cidade difícil para os que traballamos na cultura galega e en galego

Unha cita co aire é o título da última novela deste autor, que se desenvolveu entre o río e o mar (o seu Ourense natal e a súa Coruña da alma), e que “fala da amizade” xogando coas sutilezas nas relacións persoais e que xira sobre os sentimentos, “aínda máis do que o fan” as súas outras obras.

—Que é para Fernández Naval

a amizade, ese tema sobre o que versa a novela?

—Amizade é compartir.

—E resulta sinxelo hoxe en día acadar una amizade sincera?

—A sociedade actual cada vez nos leva máis a ocultar os nosos sentimentos. O tipo de relación que se nos pide, igual que o tipo de vida, leva a que as relacións, mesmo as de amizade, sexan máis superfluas do que poderíamos pensar que son.

—Fai falla coñecer a un mesmo para atopar esa verdadeira amizade?

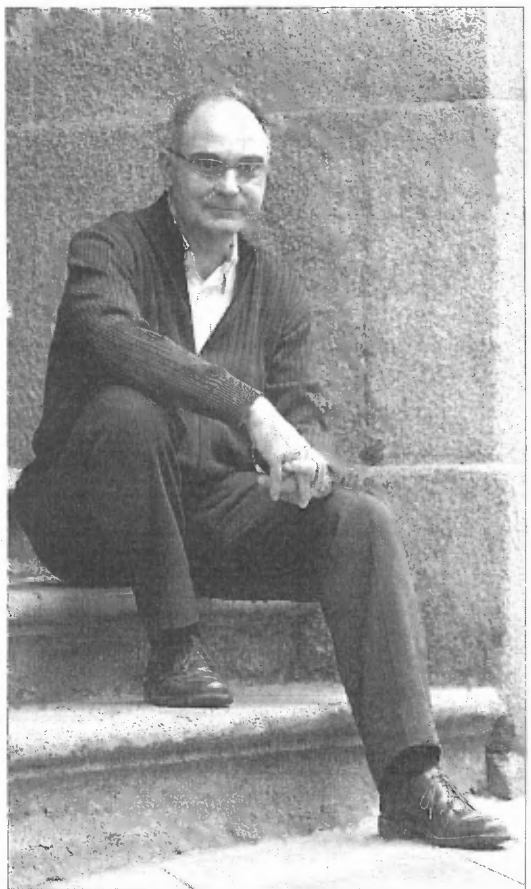
—Sen dúbida. E diría máis. Coñecerse a un mesmo debe ser a meta de todos os seres humanos. Coñecemos e coñecer para poder compartir.

—Ademais da forza dos sentimentos na novela ten un peso importante a música.

—Está chea de música. Eu sempre digo que é unha novela que acaba sendo lixeira en boa medida pola música.

—E transcurre entre Ourense e A Coruña, cidade que escolleu vostede para vivir ‘por decisión propia’.

—Escollina dúas veces, en realidade. É a cidade que máis me gustaba do país. Góstame fisicamente. É unha cidade difícil, non obstante, para os que traballamos na cultura e, sobre todo, na cultura galega e en galego. Na Coruña as relacións cos estamentos e persoas responsables da cultura son inexistentes. Pero a cidade non é iso, senón a súa xente maravillosa e o seu mar.

Francisco X. Fernández Naval. / PABLO CARBALLEIRA

“Conservo a capacidade de soñar de neno”

Quería estudar xornalismo, pero daquela só podía marchar a Madrid, pero non obtivo a bolsa que necesitaba por “misteriosa razóns pola capacidade económica familiar”, así que finalmente fixo o que outros tantos ourensáns, opositar á administración. “Non me arrepinto, pero hoxe quizáis optaría por outra profesión”.

—Cal?

—A docencia. En determinados momentos tiven que dar clases e dicíamne que o facía ben. Góstame o fluxo de comunicación que se crea entre quen fala

e quen escoita e na docencia pódese producir moito.

—Presume de ser un ‘mercenario da administración’?

—No sentido de que a administración tende a ser inmovilista e eu levo moitos destinos e en moitos eidos diferentes. En certo modo, sigo a ser aquel Paco de 26 anos.

—De que xeito?

—Aínda conservo a capacidade de soñar de cando era neno, de pensar en que nada está perdido, o que agocha unha certa inocencia. Penso que volver a ese neno é o obxectivo da vida.